

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4705** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.201 от АПК вр. с чл.1 от ЗОДОВ и чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на С. А. Д. ЕГН [ЕГН] срещу ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ при Министерство на правосъдието /ГДИН/ за осъждането ѝ за обезщетение от 16 000лв. неимуществени вреди, дефинирани от м.09.2007г. до 31.12.2007г.- 400лв. /л.56/, както и по 1000лв. за всяка година за периода от 2008г. до 2022г. вкл., както и от 01.01.2023г. до 18.05. 2023г. -600лв. за това, че е бил принуден да спи на запалена лампа за част от периода, както и при светване на същата при съответната проверката, което е изтезание. Претендира се и законната лихва от завеждането на иска до окончателното изплащане.

Сочи, че от 2007г. спи на запалена лампа, като едва от средата на м.05.2023 г. са започнали да гасят осветлението, във връзка с наличието на осъдителни решения на ЕСПЧ, но въпреки това през 30 минути е минавал сержант, който палил осветлението и „тряскал капачето на шпионката, което водило до стрес и увреждане на съня и здравето му.Твърди, че следствие на това, че не е можел да спи пълноценно и е получил инсулт. С оглед изложените съображения в исковата молба и уточненията ѝ -се моли да се уважи исковата претенция. Първоначалната искова претенция от общо 16 000лв. за 16 години се е претендирала със законната лихва от датата на предявяването на исковата молба. Впоследствие във връзка с определение №8612 от 09.10.2023г. с молба на л.56 ищецът е дефинирал за непълните години м.09.2007г. до 31.12.2007г.- 400лв. и за периода 01.01.2023г. до 18.05. 2023г. -600лв., като за

останалата част - е останало по 1000лв. обезщетение.

В съдебно заседание искът се поддържа лично от ищеца и от адв.Ю., който претендира разноски. Допълва, че според него претендираното обезщетение е в символичен размер. Ищецът твърди, че Република България е била осъждана в С. двадесет и седем пъти за условията в група I на Затвора в [населено място]. В следствие на това е постановено решение, с което е даден срок – година и половина на Република България, да предприеме действия, като подобри условията в затвора. В следствие на това, в килията си ищецът има вече топла вода и тоалетна. Пояснява, че към момента условията в килията са добри, но проблемите свързани със светлината не са уредени. С оглед изложеното визира, че е с повишено кръвно налягане, получил е инсулт и диабет. Твърди също, че при затваряне на металния прозорец, служещ за шпионка, се възпроизвеждал силен шум, от който нямало как да не се събуди човек, а и от светлината също.

Ответната страна, не изпраща представител. С представения писмен отговор, оспорва жалбата, счита последната за неоснователна. Прави възражение за погасяване на иска по давност за периода преди 18.05.2018 г. /датата на постъпването на исковата молба в съда е от 18.05.2023 г./, тъй като обхваща период, надхвърлящ законоустановения петгодишен давностен срок. Пояснява, че режимът на подаване на осветление в затвора [населено място] във всички групи и спални помещения /килии, настанените лица имат достъп до електричество до 22 часа, след което електрозахранването на спалните помещения се изключвало. За времето от 22:00 часа до 06:00 часа има дежурно осветление. Във всички килии на територията на I ва група-Зона с повишена сигурност, има възможност електрическото осветление през деня /от 06:00 часа до 22:00 часа/, да бъде контролирано от самите лишени от свобода чрез допълнително поставен ключ в килията-да бъде включено или изключено от самото лице, което е било направено през 2007г.. Посочено, е че действията са съобразени с чл. 97, т. 11 от ЗИНЗС и с чл. 83, ал.2 от ППЗИНЗС, като няма надхвърляне на нормалното произтичащо от естеството на ограничителния режим, свързан с наказанието „доживотен затвор“.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на иска. По отношение на размера, моли да бъде определен по справедливост.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

По фактите:

По делото е представена докладна записка (л. 14 от делото) от 05.06.2023 г., от мл. инсп. К. П., пост № 20, 20 А, I група видно от която е, че във всички спални помещения на територията на I група има възможност електрическото осветление през деня от 06:00 до 22:00 часа да бъде контролирано от самите лишени от свобода, чрез допълнително поставен ключ. След 22:00 часа електрозахранването на спалните помещения се изключва, като за времето от 22:00 часа до 06:00 часа във всички спални помещения има дежурно осветление.

Представена е и докладна записка (л. 36) от 08.08.2023 г., от мл. инсп. К. П., пост № 20, 20 А, I група от която се установява, че във всички спални помещения на територията на I група има възможност електрическото осветление през деня от 06:00 до 22:00 часа да бъде контролирано от самите лишени от свобода, чрез допълнително поставен ключ. След 22:00 часа електрозахранването на спалните помещения се изключва, като за времето от 22:00 часа до 06:00 часа във всички спални помещения

има дежурно осветление.

Видно от Заповед №Л-200/05.08.2016 г. (л. 19) издадена от началник на затвор [населено място] I в категория е, че в тъмната част на денонощието следва да се засили контрола, чрез извършване на системни обходи по коридорите на групите от страна на дежурния „Главен надзирател“ или на „Командира на отделение“ в затвора в [населено място] I –ва категория.

Гореописаната заповед е отменена със заповед №Л-207/08.07.2020 г. (л. 39) издадена от началник на затвор [населено място], относно подобряване на организационните мерки по сигурността и работата на надзорно-охранителния състав за повишаване контрола над лишените от свобода и лицата с мярка „задържане под стража“, пребиваващи на територията на затвора [населено място] I – в категория се установява, че в тъмната част на денонощието следва да се засили контрола чрез извършване на системни обходи по коридорите на групите от страна на постовия надзирател в затвора [населено място] I –ва категория, като се извършват обходи през интервал 45-60 минути през тъмната част на денонощието. Същите да се вписват в съответната постова книга. В зоната за повишена сигурност да се прави обход на всеки 30 минути, който да се отразява в дневник.

Със заповед № Л-47/15.03.2023 г. (л. 37) издадена от началник на затвор [населено място], на основание чл. 15, ал. 1, т.1-6 и ал. 2, чл. 97, т. 11 от ЗИНЗС, чл. 83, ал. 2 от ППЗИНС, с цел подобряване на организационните мерки по сигурността и работата на надзорно-охранителния състав за повишаване на контрола над лишените от свобода, осъдени на доживотен затвор без замяна е наредено всяка нощ в 22:00 часа, заедно с изключването на електрозахранването, да се изключва и дежурното осветление на помещенията, в които са настанени в зоната с повишена сигурност лишени от свобода. При проверка през отвора за наблюдение, да се включва дежурното осветление, докато трае проверката. При желание на лицето, дежурното осветление може и да не се изключва.

Представено е заявление (46 от делото), от д-р Т. –директор МЦ затвора [населено място], като във връзка с исковата молба заявява, че работи в медицинския център на затвора [населено място] от м.06 2020 г. Установява се, че до момента (02.08.2023г.), в който л. от св. С. А. Д. е получил мозъчен инсулт на 03.09.2022 г., не е посетил нито веднъж медицинския център с някакви оплаквания, нито се е записвал за посещение при лекар в книгата на групата, в която е разпределен. Не е декларирал здравословни проблеми.

Представена е Епикриза (л.63) на С. А. Д. от Медицински институт – МВР – Централна клинична база, клиника по нервни болести, от която се установява, че последният е с окончателна диагноза – исхемичен мозъчен инсулт БДСМА. Левостранна централна хемипареза тежка по степен до плегия за крака с участие на VII и XII КН в ляво по централен тип. Посочено е като придружаващо заболяване –артериална хипертония.

От Епикриза (л.65 от делото) на л. от св. С. Д. 64 г., от 3-та [населено място] се установява, че е постъпил на 09.09.2022 г. и е изписан на 23.09.2022 г. по негово желание, след подписване на декларация за прекратяване на болнично лечение на 21.09.2022 г. (л. 66).

От медицинска справка от 25.03.2005 г. (л.74) на С. Д. се установява, че лишеният от свобода не е лекуван в болницата на С. затвор за целия си престой в него след 2000 г. Прегледан е многократно в I група от лекари от Мед. Център. За периода от

02.01.2001 г. и 12.02.2001 г. с оплаквания от проблеми със зрението. На 13.04.2001 г., 20.04.2001 г., 10.09.2001 г., 28.09.2001 г., 15.10.2001 г., 25.07. и 11.08.2003 г. по повод плексит и периаартрит на лява раменна става. През м. февруари 2004 г. е консултиран по повод гл. стачка, като е отказал хоспитализация, но не е отказал да му вземат изследвания. През м. юни 2004 г. е имал оплаквания от кожно заболяване и е консултиран от дерматолог.

Представени са и амбулаторни листа (л. 79 и л.109 от делото) от дати съответно 05.09.2022 г. и от 27.09.2016 г. В първият амбулаторен лист се установява, че С. Д. е с основна диагноза инсулт, неуточнен като кръвоизлив или инфаркт. От представения амбулаторен лист от 27.09.2016 г. се установява, че С. Д. е с основна диагноза микоза на тялото.

Приложена е и физикопроцедурна карта (л.116, л. 117 и сл.), видно от която е проведено физикално лечение, с диагноза периаартрит, I 69,3 и състояние след инсулт. Приложен е и амбулаторен журнал (л. 122 и сл..

От правна страна СЪДЪТ намира следното: съгласно чл.284, ал.1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишените от свобода и задържаните под стража в резултат на нарушения на чл.3 от закона

Видно от ал.3, ал.1 от ЗИНЗС осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и нечовешко или унижително отношение. Съгласно ал.1 за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в по-неблагоприятни условия при изтърпяване на наказанието респ.задържането под стража като липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, беззащитност или малоценност. В чл.20, ал. 2 от ППЗИНЗС е регламентирано, че в спалните помещения на местата за лишаване от свобода се осигурява пряк достъп до дневна светлина и възможност за естествено проветряване, а количеството дневна светлина, степента на изкуствено осветление, отопление и проветряване се определят в зависимост от изискванията на съответните стандарти за обществени сгради.

Видно от ал.2 на чл.284 от ЗИНЗС – се взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които е поставено лицето, продължителността, както и други обстоятелства за правилно решаване на спора. Видно от ал.5 –настъпването на неимуществените вреди СЕ ПРЕДПОЛАГА до доказване на противното.

Следователно –лицето има за периода качеството „лишен от свобода, 1-ва група, 15-та килия на Затвора – [населено място].

Налице е първия елемент от фактическия състав по чл.284 от ЗИНЗС вр. с чл.3 от ЗИНЗС- конкретно лице „лишено от свобода“.

Същото претендира неимуществени вреди, преценката за тях съобразно ал.2 на чл.284 от ЗИНЗС се прави кумулативно, ако са няколко източниците на въздействие и съобразно периода т.е. не отделно, а общо, както и периода, което разкрива, че колкото повече елементи въздействат върху ищеца и за по-дълъг период –толкова по-големи неимуществени вреди ще изпитва и респективно това ще повлияе върху размера на обезщетението. Конкретно претенцията на ищеца е свързана с действия относно светлината и проверката в тази връзка многократно през нощта.

Следва да се има предвид, че по отношение на тези вреди – законодателят е въвел

оборима презумпция, че се считат за настъпили. Оборването ѝ става от ответника при пълно доказване, тъй като същият установява положителни факти –осигурил е достатъчно площ, осветление, проветрение и т.н. не каквито и да е условия, а такива, които не уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитност или малоценност.

Съдът съобразява показанията на св.К. Г. В., на които съдът дава вяра, доколкото от тях се установяват условията за пребиваване в килиите от I група. Свидетелства, че всеки път, когато надзирателите поглеждат в килията, се светва нощното осветление, от което се нарушава сънят и води до постоянен стрес на лишените от свобода. Сочи, че до 2023г. осветлението е светело постоянно, но лишените от свобода са използвали кърпа, с която през нощта са закривали лампата. Пояснява, че е имало надзиратели, които не обръщали внимание, но и такива, които не им давали да го правят. Разказва, че им е била предоставена възможност да си изберат, дали лишените от свобода искат през нощта да изключват светлината. Въпреки това обаче, тя се включвала на всеки 30 минути и именно поради това, смята че С. Д. е получил инсулт. По-нататък обяснява, че на вратата има прозорче, което се затваря с желязо, като през цялото време се чувал този звук на метала и не можело въобще да се спи. От 27.07.2016г., са в I група с ищеца и вече 8 години и 6 месеца, свидетелят К. е подсъдим в I група. Редовно общуват с последния, който постоянно се е оплаквал, че не може да спи нормално, поради което е имал постоянни паник атаки. И преди 2023г., и след това, когато са започнали да гасят осветлението и да се пали при проверка е било стресово, нямало никаква промяна.

На първо място направеното от ответната страна възражение за изтекла петгодишна погасителна давност по смисъла на чл. 110 от ЗЗД, с оглед претенцията за минал период, СЪДЪТ намира същото за основателно, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД, във вр. с §. 1 от ЗР на ЗОДОВ давността за предявяване на иск по чл. 1 ЗОДОВ, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон е пет години. С т. 4 на Тълкувателно Решение № 3 от 22.04.2004 г. по Тълкувателно дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС е прието, че началният момент на погасителната давност при исковете за обезщетение от причинени вреди от незаконни действия, респективно бездействия на административния орган е този на преустановяването им. По закон давността не се прилага служебно, поради което трябва да има възражение. В конкретния случай, искът за обезщетение за вреди, вкл. от непозволено увреждане, се погасява в петгодишен срок съгласно чл.110 от ЗЗД.

Във връзка с изложеното -съдът съобрази, че с исковата молба предявена на 18.05.2023г. се претендират неимуществени вреди в общ размер на 16 000 лв., дефинирани на по 1000 лв. за всяка пълна година година за периода от 2008г. до 2022г., като от м. 09.2007г. до 31.12.2007г.-400лв., а от 01.01.2023г. до 18. 05.2023г. -600лв..

С оглед изложеното - съдът намира възражението за погасяване по давност на иска за обезщетение за вреди, настъпили поради незаконосъобразна дейност на служители на ответника за периода преди 18.05.2018г., за основателно, тъй като до 18.05.2023г. са изтекли 5-години. Ето защо, исковите претенции от м. септември 2007г. до 31.12.2007г. за сумата в размер от 400лв./л.56 уточнение на ИМ/, за 2008г.,2009,2010г.,2011г.,2012г.,2013г.,2014г.,2015г.,2016г.,2017г. в размер съответно на по 1000лв. годишно или 10 000 лева общо, както и за претенцията за 2018г. от

01.01.2018г. до 18.05.2018г. изчислена на база 1000лв. годишно или 83,33лв. месечено или за периода - 383,33лв. или общо от 10 783,33лв. е погасена по давност и като такава следва да се отхвърли.

В останалата част на исковата претенция СЪДЪТ НАМИРА СЪЩАТА ЗА НЕОСНОВАТЕЛНА. Претендират се вреди от незаконосъборазни действия на служители на ответника, но от представените писмени доказателства от ответника се установява, че същите почиват на конкретни заповеди /за периода на проверка през нощта/ т.е. на административни актове, които не са отменени, за да е изпълнено изискването за уважаване на исковата претенция.

Твърдението за наличие на дежурно осветление през нощта, както и извършване на проверки от надзорно-охранителния състав в тъмната част на денонощието, не представляват незаконосъобразни действия. В действителност е правилно твърдението на ищеца, че са налице редица осъдителни решения срещу България във връзка със заведени от български граждани срещу Р България, относно заявени нарушения на чл. 3 от ЕКПЧ, произтичащи от условията в местата за лишаване от свобода и задържането под стража, която е установила общи принципи и стандарти за преценката дали в конкретни случаи е налице нарушение на прокламираното в чл. 3 от ЕКПЧ основно право – Решение от 02.02.2006г. по делото Й. срещу България, Решение от 24.05.2007г. по делото Н. срещу България и др.. В тези решения се съдържат критерии от значение за преценката дали условията за изтърпяване на един ограничителен режим могат да достигнат до третиране и нарушение на чл. 3 от ЕКПЧОС. В решението на ЕСПЧ по делото Н. и други срещу България е посочено, че вече постановените решения се отнасят до нарушения на чл. 3 от ЕКПЧОС, касаещи повтарящи се въпроси за липсата на достатъчно пространство, достъп до естествена светлина и въздух, ниска хигиена, липса на дискретност и нарушаване на личното достойнство при използване на тоалетната. ЕСПЧ е приел, че нарушенията не са в следствия от изолирани случаи, а произтичат от повсеместен проблем, в резултат на лошото функциониране на българската пенитенциарна система и недостатъчните гаранции срещу нечовешкото и унижително отношение. По смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, „безчовечно или унижаващо отношение“ предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Съгласно мотивите на посочените решения на ЕСПЧ, мерките за лишаване от свобода могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлага на стрес и трудности с интензивност, която

надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането и че като се имат в предвид практическите нужди на лишаването от свобода, здравето и доброто му състояние са адекватно осигурени.

В случая ищецът не твърди липса на достатъчно осветление в исковата молба, а напротив, че наличието на дежурно осветление през нощта му пречи да спи. Видно от представената от ответника заповед №Л-200/05.08.2016г. е, че в тъмната част на денонощието следва да се засили контрола, чрез извършване на системни обходи по коридорите на групите от страна на дежурния „Главен надзирател“ или на „Командира на отделение“ в затвора в [населено място] I –ва категория. Със заповед №Л-207/08.07.2020г. (л. 39) по отношение на лишените от свобода и лицата с мярка „задържане под стража“, пребиваващи на територията на затвора [населено място] I – ва категория се установява, че в тъмната част на денонощието следва да се засили контрола чрез извършване на системни обходи по коридорите на групите от страна на постовия надзирател в затвора [населено място] I –ва категория, като се извършват обходи през интервал 45-60 минути през тъмната част на денонощието. В зоната за повишена сигурност да се прави обход на всеки 30 минути, който да се отразява в дневник. Със заповед № Л-47/15.03.2023г. е наредено в зоната за повишена сигурност, където се настаняват осъдените на доживотен затвор, в 22:00 часа да се изключва и дежурното осветление, а при проверка през отвора за наблюдение, да се включва дежурното осветление, докато трае проверката.

Подчерта се, че дейността във връзка с осветяването на база сигурността е **регулирана с конкретни общи административни актове, тя не представлява действие, чиято незаконосъобразност да се констатиран в настоящето производство.** За да се провери законосъобразността на посочените заповеди- следва да има отделно производство, извън исковото такова. Не се правят доводи да са отменени посочените заповеди. Видно от чл.204, ал.1 от АПК, когато се претендират вреди на основание административен акт, искът може да се предяви след отмяна на акта по съответния ред. Наличието на отменен акт обаче е елемент от фактическия състав за уважаването или не на претенцията т.е. по съществуването на спора, а не по допустимостта ѝ. Тази проверка за законосъобразност на съответния акт -не може да се извърши инцидентно в настоящето производство, както ако се касае за незаконосъобразно действие или бездействие. Следователно макар ищецът да твърди, че има незаконосъобразни действия, то се установи, че същите почиват на горепосочените заповеди, с които ответникът мотивиран от съображения за сигурност - е регулирал осветимостта в

килиите.

От друга страна -не е спорно, че всеки човек има различна търпимост на светлина и шум, но следва да има баланс между правата на задържаните лица по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС от една страна и правата и възможността за изпълнение на служебните задължения от надзирателите, от друга страна. Във връзка с това съдът счита, че изграденото дежурно осветление, което функционира през нощта на територията на затвора е с оглед непрекъснато наблюдение от страна на надзирателите за спазване изискванията на чл. 312, т. 5 и т. 6 от ППЗИНЗС за реакция при евентуална промяна на поведението на лишените от свобода. Сред задълженията на служителите е осигуряване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода с цел опазване на живота и здравето им. В тази връзка съдът, счита че ищецът като лишен от свобода не е бил поставен в по-неблагоприятно положение от другите лишени от свобода лица. Това обстоятелство се потвърди и от свидетелските показания на св.К. Г. В., от които се установи, че условията за пребиваване във всички килии в I група са еднакви, както и че светлината във всички килии в I група свети еднакво.

По отношение на следващото оплакване, че в следствие на обстоятелството, че е бил принуден да спи на светната лампа/дежурно осветление, както и от тряскането на капачето на шпионката е отключил диабет и в следствие на стреса е получил инсулт не се доказаха. За да се ангажира отговорността на ответника следва да се установи, че между твърдяното действие респ.бездействие на длъжностните лица на ответника и вредите има причинна връзка. Същата не може да се предполага, от представените медицински документи - не би могло да се заключи, че конкретното здравословно състояние е в причинно-следствена връзка с твърдените от ищеца обстоятелства. Не се установява ,че е бил лишен от предоставянето на медицински услуги. От приложения здравен картон на С. Д. се установява като последна година на вписване-07.12.2016 г., когато му е била правена физиотерапия, а от представеното обяснение на Директор на МЦ Затвора – [населено място], д-р Т., че за периода от м.06.2020 г. до момента, в който С. Д. е получил инсулт (03.09.2023 г.) не е посетил нито веднъж медицинския център с никакви оплаквания, както и не се е записвал за посещение при лекар в книгата на групата, в която е разпределен. В този смисъл съдът счита, че от страна на ответника са предоставени множество доказателства, от които се установява, че са му били предоставяни необходимите медицински и социално педагогически грижи.

Трябва да се има предвид, че има доказателства за постепенното

подобрение на условията, при които ищецът изтърпява наказанието си в затвора [населено място] и наложеният му режим, което се установява от предоставените от ответника заповеди, с които в 1-ва група – Зона с повишена сигурност са направени определени простъпки по отношение на дежурното осветление. Така със Заповед №Л-47/15.03.2023 г. е наредено в зоната за повишена сигурност в 22:00 часа, да се изключва дежурното осветление, а при проверка през отвора за наблюдение, да се включва дежурното осветление, докато трае проверката. При желание на лицето, дежурното осветление може и да не се изключва.

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен. Следователно - за периода до 18.05.2018г. искът трябва да се отхвърли като погасен по давност, а след 18.05.2018г. до 18.05.23г. като неоснователен.

Водим ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на С. А. Д., [ЕГН], от [населено място]

ОТХВЪРЛЯ иска му за осъждането на Главна дирекция изтърпяване на наказанията /ГДИН/ за обезщетение за претърпени неимуществени вреди, свързано с отвлечението, както следва: за периода от м. септември 2007 г. до 31.12.2007 г. за сумата в размер от 400лв.; за 2008г.,2009,2010г.,2011г.,2012г.,2013г.,2014г.,2015г.,2016г.,2017г. от по 1000лв. за всяка година или в размер съответно на 10 000 лева, както и за периода от 01.01.2018 г. до 18.05.2018 г. за 383,33лв., ведно със законната лихва за забава, като погасени по давност или общо за 10 783,33лв., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в частта за сумата над 10 783,33лв. до размера на претендираните общо 16 000лв. /т.е за 5216,67лв./ за периода от 18.05.2018г.- 18.05.2023г., като неоснователен и недоказан, ведно с претенцията за лихва от предявяването на исковата молба.

Решението подлежи на касационно оспорване пред троен състав на АССГ съгласно чл.286 ЗИНЗС в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: